

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.095/2021/6.

A Debreceni Ítéltábla a FELPERES KÉPVISELŐJÉNEK NEVE (CÍME, ügyintéző: dr. Balogh Gergely Balázs kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Zilahy Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: dr. Zilahy Gábor ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (I. RENDŰ ALPERES CÍME) I. rendű és II. RENDŰ ALPERES NEVE (II. RENDŰ ALPERES CÍME) II. rendű alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és marasztalása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2021. március 12-én meghozott 10.G.40.006/2021/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) a 6. sorszámon meghozott – és a 8. sorszámú végzésével kijavított – ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. és III. rendű alpereseknek egyetemlegesen 1 000 000 forint perköltséget.

[2] Az ítéletében megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 2017. március 20-án, CgCÉGJEGYZÉKSZÁM cégjegyzékszám bejegyzett ADÓSnak (a továbbiakban: adós) 2017. március 20-tól 2017. június 7-ig a III. rendű alperes, 2017. június 7-től 2017. szeptember 8-ig a II. rendű alperes, 2017. szeptember 8-tól 2019. augusztus 1-jéig (a cég törléséig) pedig V.M. (a per korábbi I. rendű alperese) volt a tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője.

[3] A III. rendű alperes vezető tisztségviselői jogviszonyának fennállása alatt az adós gazdasági társaság sem az adóbevallási, sem az adófizetési kötelezettségének nem tett

teljeskörűen eleget, amelynek következtében a társaságnak adóhiány címén 30 259 415 forint, adóbírság címén 15 027 500 forint, késedelmi pótlék címén pedig 503 615 forint fizetési kötelezettsége keletkezett.

[4] A II. rendű alperes vezető tisztségviselői jogviszonyának időszakában az adósnak adóhiány címén 45 411 000 forint, adóbírság címén 22 705 500 forint, késedelmi pótlék címén pedig 757 825 forint további fizetési kötelezettsége keletkezett.

[5] V.M. vezető tisztségviselői jogviszonyának fennállása alatt az adósnak adóhiány címén 6 685 000 forint, adóbírság címén 3 342 000 forint, késedelmi pótlék címén 111 560 forint, mulasztási bírság címén 350 000 forint, végrehajtási költség címén pedig 10 000 forint további tartozásai keletkeztek.

[6] A 2017. március 30-a és 2017. augusztus 25-e közötti időszakban az adós bankszámlájáról összesen 218 701 000 forint készpénzt vettek fel akként, hogy 2017. március 30-a és 2017. április 21-e között a III. rendű alperestől kapott meghatalmazás alapján CS.G. 41 295 000 forintot, ezt követően pedig a III. rendű alperes – 2017. június 9-ét követően a II. rendű alperestől kapott meghatalmazás alapján – további 177 406 000 forintot vett fel a bankszámláról.

[7] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a II. és III. rendű alperesek az ügyvezetői tisztségük megszűnését követően több, az adós által kiállított számlát írtak alá a cég képviselőjeként.

[8] A Debreceni Törvényszék Cégbírósága (a továbbiakban: cégbíróság) a 2019. február 5-én jogerőre emelkedett Cgt.09-18-000679/2. számú végzésével az adós gazdasági társaságot megszűntnek nyilvánította és vele szemben elrendelte a kényszertörlési eljárás megindítását.

[9] A kényszertörlési eljárásban a felperes 125 163 415 forint összegű hitelezői igényt jelentett be.

[10] A kényszertörlési eljárás 2019. július 23-án befejeződött, a cégbíróság pedig 2019. augusztus 1-jei hatállyal az adóst törölte a cégjegyzékből.

[11] A kényszertörlési eljárásban a felperes teljes hitelezői igénye kielégítetlen maradt.

[12] A felperes az elsőfokú bírósághoz 2019. október 3-án benyújtott eredeti keresetében a II. és III. rendű alperesek, valamint az I. rendű alperesként megjelölt V.M. egyetemleges kötelezését kérte a kényszertörlési eljárásban meg nem térült, 125 163 415 forint összegű követelése megfizetésére „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 118/B. §-ának (1)-(3) bekezdései alapján.

[13] V.M. a részére szabályszerűen kézbesített keresetlevélben foglaltakra nem nyilatkozott, írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért vele szemben az elsőfokú bíróság bírósági meghagyást bocsátott ki, amely 2020. február 25-én jogerőre emelkedett.

[14] Erre tekintettel a felperes a keresetét akként pontosította, hogy a II. és III. rendű alpereseket 124 803 415 forint megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy ezen fizetési kötelezettségük V.M. jogerős bírósági meghagyásba foglalt fizetési kötelezettségével egyetemleges.

[15] A felperes a pontosított keresetében az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjaként 2017. április 20-át jelölte meg arra hivatkozással, hogy az adós az adóbevallási és befizetési kötelezettségének már az első esedékességtől kezdődően sem tett eleget.

[16] Állította, hogy a II. rendű alperes felelőssége a III. rendű alperes ügyvezetői működése alatt keletkezett tartozásokért is fennáll, mivel az ügyvezetői tisztség átvételekor látnia kellett, vagy kellő körületekintés mellett látnia kellett volna, hogy a társaságnak milyen adótartozásai vannak, és intézkednie kellett volna azok megfizetése iránt, amire nem került sor, sőt a tartozás tovább növekedett.

[17] Állította továbbá, hogy a II. és III. rendű alperesek az ügyvezetői tisztségük megszűnését követően – árnyékvezetőként – továbbra is meghatározó befolyást gyakoroltak az adós működésére, ezért a felelősségük a későbbi ügyvezető (V.M.) vezető tisztségviselői jogviszonyának fennállása alatt keletkezett fizetési kötelezettségeikért is fennáll.

[18] A II. és III. rendű alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének a felperes által megjelölt időpontját és azt is, hogy az ügyvezetői tisztségük megszűnését követően árnyékvezetőként működtek volna.

[19] Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét megalapozatlannak találta.

[20] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fogalmának a Ctv. 118/B. §-a (3) bekezdésében meghatározott definíciójára és az annak alkalmazása körében kialakult ítélkezési gyakorlatra hivatkozással rögzítette, hogy nem áll fenn fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor, ha a tartozás kifizetésére annak esedékességekor az adós képes, de a fizetési kötelezettségének egyéb okból nem tesz eleget.

[21] Az adott esetben pedig a rendelkezésre állt adatokból azt állapította meg, hogy az adósnak a 2017 márciusa és 2017 decembere között végzett gazdasági tevékenységéhez kapcsolódóan ugyan felmerült 125 63 415 forint adótartozása, azonban nem vitás tényállási adat az is, hogy a 2017. március 30-a és 2017. augusztus 25-e közötti időszakban adós bankszámláján ezt meghaladó összegű (218 701 000 forint) pénzeszköz volt.

[22] Megállapította továbbá, hogy mivel sem az adós fizetési kötelezettségének keletkezése, sem a bankszámlán lévő pénzösszeg rendelkezésre állása nem egy adott időponthoz, hanem egy időszakhoz kapcsolódott, így a perben további adatok, valamint igazságügyi könyvszakértői vélemény beszerzése lett volna szükséges annak megállapításához, hogy az adós gazdasági társaságnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mikor következett be.

[23] Az e körülmények bizonyítására köteles felperes azonban a bíróságtól kapott tájékoztatás ellenére ebben a körben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, amelynek következtében az adott esetben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját és annak ezt követő folyamatos fennállását megalapozottan nem lehetett megállapítani. Ez pedig kizárta a II. és III. rendű alperesek felelősségének megállapítását, figyelemmel arra, hogy a Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősséget csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után kifejtett vagy kifejtetni elmulasztott ügyvezetői magatartás alapozhatja meg.

[24] Hozzátette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának bizonyítása esetén a felperes által megjelölt alperesi mulasztások miatt (adóbevallási és

adófizetési kötelezettség elmulasztása) alperesek felelőssége a Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése alapján – elviekben – megállapítható lenne és további vizsgálat tárgyát képezhetné az is, hogy a II. és III. rendű alperesek az ügyvezetői tisztségük megszűnését követően – árnyékvezetőként – befolyást gyakoroltak-e az adós döntéseire.

[25] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a módosított keresetében foglaltak szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[26] Az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a rendelkezésére állt adatokból a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja nem volt megállapítható, továbbá, hogy az adós bankszámlájáról felvett pénz meghaladta az adótartozások összegét, a felperes maga is helytállónak ismerte el a fellebbezésében. Nem értett egyet azonban azzal, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bizonyíthatlanságát az elsőfokú bíróság az ő terhére értékelte. Állítása szerint ugyanis a felperes az alpereseknek felróható okból nem volt abban a helyzetben, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének bizonyítása körében érdemi nyilatkozatot tegyen.

[27] A rendelkezésre állt adatokból ugyanis arra lehetett következtetni, hogy a II. és III. rendű alperesek az adós gazdasági társaságot már eleve „bedőlésre”, nem pedig törvényes és átlátható működésre alapították. Álláspontja szerint ezt támasztja alá, hogy már az első időszakra vonatkozóan sem teljesítették a gazdasági társaság adóbevallási és adófizetési kötelezettségét, beszámolót nem készítettek, a társaság székhelye székhelyszolgáltatóhoz volt bejelentve, az utolsó ügyvezetője pedig olyan személy, akivel sem a kapcsolatot nem lehetett felvenni, sem igényt nem lehetett érvényesíteni vele szemben.

[28] A felperes álláspontja szerint e körülményekre tekintettel az adott esetre analógiaként alkalmazható „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. §-ának 2017. július 1-jétől hatályos szabályához írt magyarázat, amelynek értelmében az éves beszámoló letétbe helyezésének, illetve a felszámolás megindulása után az iratok átadásának elmulasztása esetén a vezető tisztségviselőnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha mégis, akkor a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. A felperesnek pedig ilyen esetben csak azt kell bizonyítania, hogy a beszámolót nem helyezték letétbe, vagy nem adták át az iratokat a felszámolónak.

[29] Hangsúlyozta, hogy az adott esetben az adós 2017. március 20-tól 2017. december 31-ig folytatott igazoltan gazdasági tevékenységet és ez alatt a pár hónap alatt tett szert jelentős összegű bevételre. Mivel a társaság működésére vonatkozó beszámoló nem készült, csak az ügyvezetők tudtak volna információval szolgálni a társaság vagyonával kapcsolatban, azonban az adóhatósági eljárás során erre vonatkozóan semmilyen nyilatkozatot nem tettek. Emiatt az adóhatóságnak csak arra volt lehetősége, hogy a rendelkezésére állt adatok alapján az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját a legkorábban elmulasztott adóbevallás esedékességének időpontjához kösse, amelynek ellenkezőjét az alperesek a perben nem bizonyították.

[30] Hivatkozott arra is, hogy az alperesek részéről a perben csatolt iratok bizonyítékként nem fogadhatók el, mivel a kiadási pénztárbizonylatokról nem állapítható meg, hogy azok valóban az adós szigorú számadású bizonylatai-e, illetve, hogy a könyvelés alapbizonylatai-e.

[31] Nem értett egyet a felperes az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával sem, hogy a bankszámlán lévő pénz miatt az adós rendelkezett megfelelő likvid vagyonnal, ezáltal a kötelezettségeit teljesíteni tudta volna. Álláspontja szerint az a tény, hogy a bankszámlán rendelkezésre állt pénz csupán egy kiragadott adat az adós mérlegéből, amely önmagában nem alkalmas a fizetőképesség bizonyítására.

[32] Az alperesek árnyékvezetői minőségével összefüggésben hivatkozott arra, hogy az adóhatósági eljárás során és a perben tett nyilatkozatok szerint is a II. és III. rendű alperesek önállóan döntöttek a szerződések megkötéséről, az áruk beszerzéséről és azok értékesítéséről. Ezek pedig olyan döntések, amelyek alapján az árnyékvezetői minőségük megállapítható.

[33] A II. és III. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségük megfizetésére kötelezését kérték.

[34] Előadták, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének megállapításához szükséges iratokkal ők sem rendelkeztek, mivel a cég eladásakor a teljes könyvelési anyagot átadták V.M. részére.

[35] Vitatták a felperesnek azt az állítását, hogy az adós gazdasági társaságot eleve „a bedöntés” célzatával alapították. Ezzel összefüggésben utaltak arra, hogy az adós gazdasági társaságot egyedül a III. rendű alperes alapította és működtette az ügyvezetői tisztsége fennállásáig, ezt követően pedig a II. rendű alperes 2017. szeptember 8-ig. Ebből következően pedig a 2017. évi beszámoló letétbehelyezési kötelezettsége nem őket, hanem az adós gazdasági társaságot 2017 szeptemberében megvásárló V.M.t terhelte, így ennek elmulasztása nem róható a terhükre.

[36] Előadták továbbá, hogy az általuk csatolt okiratok egyértelműen igazolták az adós gazdasági társaság működését, és az annak során történt pénzmozgásokat. Az ügyvezetők a bankszámláról történt készpénzfelvételek során a számviteli előírásokat betartották, az általuk csatolt bevételi pénztárbizonylatok szabályszerűen kiállított bizonylatok, amit egyébként az elsőfokú eljárásban még a felperes sem vont kétségbe.

[37] Az a tény pedig, hogy az adós házi pénztárában a tartozását meghaladó összegű készpénz állt rendelkezésre, önmagában elegendő bizonyíték arra, hogy a felperes által megjelölt időpontban az adósnál a fenyegető fizetéseképtelenség még nem következett be.

[38] A felperes a fellebbezésében, az alperesek pedig az ítéltáblának „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. §-ának (2) bekezdése szerinti felhívására nem kérték az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéltábla a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] A fellebbezés nem megalapozott.

[40] Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a felperesnek a II. és III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetét az általa helyesen megjelölt és alkalmazott jogszabályok alapján érdemben helytállóan utasította el, a fellebbezésben előadottak pedig

nem szolgálhattak alapul az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott és érdemben helyes döntés megváltoztatásához vagy hatályon kívül helyezéséhez.

[41] A felperes a keresetét a Ctv. 118/B. §-ára alapítottnan terjesztette elő, amely a kénysztörlési eljárásban törölt cég vezető tisztségviselőjének a felelősségére vonatkozó szabályokat tartalmazza.

[42] A Ctv. 118/B. §-a (1) bekezdésének a jelen eljárásban alkalmazandó (a kénysztörlési eljárás kezdő időpontjában hatályos) rendelkezése szerint, ha a cégbíróság a céget kénysztörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője – ide értve a kénysztörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is – az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelező követeléseinek kielégítése megghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges.

[43] A Ctv. 118/B. §-nak (1) bekezdése tehát – épp úgy mint a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésébe foglalt felelősségi szabály – a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után tanúsított vezető tisztségviselői magatartásokat szankcionálja, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a kereset elbírálása során mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az adósnál mikor következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

[44] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy mivel az alperesek vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének a felperes által megjelölt időpontját, ebben a körben a bizonyítás a felperest terhelte, tehát ő volt köteles bizonyítani, hogy az adósnál a fenyegető fizetéseképtelenség az általa megjelölt időponttól (2017. április 20.) már fennállt. A felperes a fellebbezésében maga is elismerte, hogy ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, mivel a perben rendelkezésére állt adatokból a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezésének időpontját megalapozottnan nem lehetett megállapítani.

[45] Téves a felperesnek az a fellebbezési érvelése, hogy a jelen esetre – analógiaként – alkalmazható a Cstv. 33/A. §-a 2017. július 1-jétől hatályos rendelkezéseinek alkalmazása körében kialakult az a gyakorlat, miszerint a beszámoló letétbe helyezésének, illetve a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségek teljesítésének elmulasztása esetén a vezető tisztségviselőnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha mégis, akkor a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette és a felperesnek ebben az esetben csak azt kell bizonyítania, hogy a beszámolót nem helyezték letétbe, vagy nem adták át az iratokat a felszámolónak.

[46] A felperes által hivatkozott bírósági gyakorlat a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt tételes szabály alapján alakult ki, és az kizárólag az adósnak a felszámolás kezdetekor a cégjegyzékbe bejegyzett vezető tisztségviselője vonatkozásában alkalmazható tekintettel arra, hogy az azzal szankcionálni kívánt mulasztást (mégleg letétbe helyezésének, illetve a Cstv. 31. §-ába foglalt kötelezettségek teljesítésének elmulasztása) is csak a felszámolás alá került cég utolsó bejegyzett vezető tisztségviselője valósíthatja meg.

[47] A jelen esetben azonban a felperes egyrészt a keresetét nem a Cstv. 33/A. §-ára, hanem a Ctv. 118/B. §-ára alapítottnan terjesztette elő, amely jogszabály a Cstv. 33/A. §-ának (5)

bekezdésébe foglaltakkal azonos tartalmú tételes rendelkezést nem tartalmaz, másrészt a kénysztörlési eljárás kezdetekor az adós – nem vitásan – már nem a II. és III. rendű alperesek voltak a vezető tisztségviselői.

[48] A Ctv. 118/B. §-ának (5) bekezdése – hasonlóan a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdéséhez – ugyan külön szankcionálja a beszámoló letétbe helyezésének, illetve közzétételének elmulasztását, azonban az e mulasztás miatt alkalmazni rendelt szankció nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára vonatkozik, hanem a vagyonvesztés bekövetkezésére vonatkozó bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőre történő telepítésére.

[49] E rendelkezésnek a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdésébe foglalt rendelkezéssel való egybevetéséből pedig az a következtetés vonható le, hogy a Ctv. 118/B. §-ára alapított perben fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját abban az esetben is a felperesnek kell bizonyítania, ha a vezető tisztségviselő neki felróhatóan nem tett eleget a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. Ennek megtörténte esetén azonban a vezető tisztségviselő a felelősség alóli mentesülése érdekében bizonyíthatja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be.

[50] Figyelemmel továbbá arra, hogy a jelen ügyben megállapított, nem vitás tényállás szerint a kénysztörlési eljárás kezdetekor már nem a II. és III. rendű alperesek voltak az adós cégjegyzékbe bejegyzett vezető tisztségviselői, őket a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség abban az esetben sem terhelte (volna), ha a felperes által hivatkozott árnyékvezetői minőségük a perben bizonyítást nyert volna. (Ezt a tényt egyébként a felperes maga is elismerte az elsőfokú eljárásban a 26. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített nyilatkozatában.) Erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a II. és III. rendű alperesek árnyékvezetői minőségének további vizsgálatát a perben.

[51] Megalapozatlan volt a felperesnek az alperesek részéről csatolt pénztárbizonylatok bizonyító erejével kapcsolatos fellebbezési hivatkozása is.

[52] A felperes ugyanis a fellebbezésében is megerősítette azt a nyilatkozatát, szerint azt nem vitatja, hogy az adós bankszámlájáról felvett pénz meghaladta az adótartozások összegét. Erre a perben nem vitás tényre tekintettel pedig az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját a rendelkezésre állt adatok alapján megalapozottan nem lehetett megállapítani, az alperesek által csatolt pénztárbizonylatoktól függetlenül is helytálló. Az ebben a körben kialakult bírósági gyakorlat szerint ugyanis – amire az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott az ítéletében – nem teszi megállapíthatóvá a fenyegető fizetéseképtelenséget önmagában az, ha az adós a már esedékessé vált tartozásait nem a szükséges vagyoni forrás hiányában, hanem más okból nem egyenlíti ki (Kúria Gfv.30.015/2020.).

[53] A jelen esetben pedig a felek egyező nyilatkozata alapján tényként lehetett megállapítani, hogy a 2017. március 30-a és 2017. augusztus 25-e közötti időszakban az adós bankszámláján rendelkezésre állt 218 701 000 forint pénzeszköz, ami teljes egészében fedezetet nyújtott (volna) a felperes 2017. április 20-a után keletkezett, 125 163 415 forint összegű követelésének a kiegyenlítésére.

[54] Ez a tény pedig – függetlenül az adós egyéb mérlegadataitól – már önmagában kétségesse tette annak a felperesi állításnak a megalapozottságát, hogy az adós már 2017. április 20-tól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ezért ebben a körben további bizonyítás lefolytatása lett volna indokolt, amit azonban a bizonyításra köteles

felperes – a bíróságtól kapott szabályszerű tájékoztatás ellenére – nem indítványozott. Emiatt pedig az elsőfokú bíróság a bizonyítatlanság jogkövetkezményét helyesen alkalmazva döntött a kereset elutasításáról.

[55] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperes terhén marad a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó saját másodfokú perköltsége mint megtérítési kötelezettséggel nem érintett perköltség a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján.

[57] A pernyertesnek minősülő II. és III. rendű alperesek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségüket a Pp. 81. §-ának (2) vagy (5) bekezdésében meghatározott módon (az igényelt költség összegének, a felmerülés lényeges körülményeinek, és annak megjelölésével, hogy az a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel vagy jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján) nem számították fel, ezért annak viseléséről az ítéltábla a határozathozatalt mellőzte a Pp. 82. §-ának (3) bekezdése szerint.

[58] A felperes az öt „A illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentessége folytán a fellebbezése előterjesztésekor fellebbezési illetéket nem fizetett. Emiatt az ítéltábla a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes költségkedvezménye folytán részéről meg nem fizetett 2 500 000 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Debrecen, 2021. június 30.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró